

אֵלֶּזְנֹת

לְעֵלְמֵנוּ עֵשֶׂת

פְּרָשַׁת וַיִּרְא

הַס"ד, אֲדִיּוֹן ה"ז

אֲעֵלָה לוֹ שָׂכָר עַל כָּךְ?

(בדור דעה)

'רוֹאָה אֲנִי שְׁנַעֲשֶׂה עַל יַדְךָ תַּחֲתֵי הַמֵּתִים' גְּדוּלָה הַכִּנְסַת אוֹרְחִים... (שבת קכז.)

אֶחָד מִחֲסִידָיו הַגְּדוּלִים שֶׁל הַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ רַבִּי פִּנְחָס מְקַאֲרִיץ זי"ע, הִיָּה רְגִיל תְּמִיד בְּנִסְיַתוֹ לְרַבּוֹ לַעֲצֹר בְּאַכְסְנִיָּה בְּכֹפֶר שְׂבָדָרָה, וַיַּעַל הָאֲכָסְנִיָּה שְׂיַדַּע בְּעַרְפוֹ, הִיָּה עוֹרָךְ לְכַבּוֹדוֹ תְּמִיד סַעֲדָה.

פַּעַם אַחַת בַּעַת שְׁהִיָּה הַחֲסִיד בְּדַרְכּוֹ בְּנִסְיַתוֹ לְרַבּוֹ, חָשַׁב שְׁבֹזָה הַפַּעַם לֹא יַעֲצֹר בְּכֹפֶר אֲלֵא יִמְשִׁיף בְּנִסְיַתוֹ. אֲלֵא שְׂכַאֲשֵׁר הַתְּקַרֵּב בְּדַרְכּוֹ וְהִיָּה בְּאִזְוֹר הַפְּכָר, הַרְגִישׁ חֲלָשָׁה גְּדוּלָה בְּלִבּוֹ וְעַל כֵּן נִכְנַס לְכֹפֶר וּבֵא לְאַכְסְנִיָּה כְּדִי לְסַעַד וּלְחַזֵּק אֶת לִבּוֹ.

כְּשֶׁנִּכְנַס לְאַכְסְנִיָּה שָׁמַע שְׁבַת הַמוֹכֵסִין מִקְּשָׁה לְלַדֵּת וְהִיא בְּסַכְנָה גְּדוּלָה מְאֹד. מִכִּיּוֹן שְׁהִיָּה רַעֲב מְאֹד בְּקִשׁ שְׁיִתְּנוּ לוֹ דָּבָר מֵהַ לְהַשִּׁיב אֶת נַפְשׁוֹ, וְלִקַּח מֵעַט יַיִן שָׂכָר, וְאָמַר לְמוֹכְסֵי: הִנֵּה כַּעַת מְקִיִּים אֶתְּהָ מִצּוֹת הַכִּנְסַת אוֹרְחִים, וְאֲנִי הַנְּנִי 'עֵצָם הַמִּצְוָה' הַיּוֹת וְהַמִּצְוָה נַעֲשִׂית עַל יַדִּי, וְעֵצָם הַמִּצְוָה עוֹלָה לְנַחַת לְפָנַי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, נִמְצָא שְׂאֲנִי כַּעַת עוֹמֵד לְפָנַי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל כֵּן הַנְּנִי מִבְּקִשׁ מְאֹד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיִשְׁלַח לְבַתְּךָ רְפוּאָה שְׁלֵמָה בְּמַהֲרָה, וְתַכְּפֵ בְּאוֹ לְבִשׁוֹר כִּי יִלְדָה בְּשַׁעֲהָ טוֹבָה וְלִמְזֹל טוֹב. כְּשֶׁהִמְשִׁיף הַחֲסִיד וְהִגִּיעַ לְרַבּוֹ לְקַאֲרִיץ אָמַר לוֹ רַבִּי פִּנְחָס: 'רוֹאָה אֲנִי שְׁנַעֲשֶׂה עַל יַדְךָ תַּחֲתֵי הַמֵּתִים'.

סִפֵּר אוֹתוֹ חֲסִיד לְרַבּוֹ אֶת הַמַּעֲשֶׂה. נַעֲנָה לוֹ רַבּוֹ: עֲצָה כְּזוֹ, לֹא עֲלֵתָה בְּלִבְּךָ שׁוֹם צְדִיק.

(ליקוטי אמרי פנחס)

נְתִינַת תְּחוּשָׁה טוֹבָה לְאוֹרַח חֲשׂוּבָה מִתְּעַנִּית מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת

גְּדוּלָה הַכִּנְסַת אוֹרְחִים (שבת קכז.)

הַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ רַבִּי דָּוִד מְלַעְלוֹב זי"ע נִהַג

לְשִׁמוּעַ קוֹל בְּכִי שֶׁל יְהוּדֵי בְּכָל מִצְב

וַיִּרְא אֱלֹהֵי ה' בְּאֲלֵנִי מִמְּרָא... וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עִלְיוֹ... (יח א-ב)

כִּי־צַד הַבְּחִין אֲבָרְהָם אָבִינוּ כָּל־ל בְּאוֹרְחִים, בּוֹ בְּשַׁעֲהָ שְׁה' נִרְאָה אֱלֹהֵינוּ?

יּוֹבֵן בְּמַעֲשֶׂה שְׁהִיָּה בִּימֵי אֲבָרְכוּתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ הַצִּמְח צִדֵּק זי"ע שְׁשָׁההּ בְּבֵית זְקֵנוֹ הַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ בַּעַל הַתְּנַיָּא זי"ע, וְשָׁקוּעַ הִיָּה בַּעֲמֵק תְּלַמּוּדוֹ, עַד שֶׁלֹּא שִׁם לֵב לְבַכּוֹי שֶׁל בְּנוֹ, תִּינּוֹק רַךְ שֶׁשָּׁכַב בַּעֲרִיסָה בְּסִמּוּךְ.

הִגִּיעַ קוֹל בְּכִי הַתִּינּוֹק לְאֲזִי הַסַּבָּא שֶׁיִּשְׁבּ בַּקּוּמָה הַעֲלִיּוֹנָה, יָרַד הַרְבֵּי בַּעַל הַתְּנַיָּא וְנִכְנַס לְחֹדֶר, פָּנָה לְעַרִיסָה וְהָרִים אֶת הַתִּינּוֹק לְהַרְגִיעוֹ, כְּשֶׁהַבְּחִין אָבִי הַתִּינּוֹק בְּכִנִּיַּת זְקֵנוֹ, מִיַּד קָם מִלֵּא קוּמָתוֹ, וְכִשְׁנִתְחַוֵּר לוֹ הַעֲנִין הַתְּנַצֵּל שְׁהִיָּה כַּה שָׁקוּעַ בְּלַמּוּד וְעַל כֵּן לֹא שִׁם לֵב שְׁבָנוּ בְּכָה.

הַשִּׁיב לוֹ זְקֵנוֹ הַקְּדוּשׁ, הַבְּנִתִי שִׁזוֹ הַסַּבָּה, אוֹלָם אָמַר נָא לִי, כְּלוּם הִיִּיתִי שָׁקוּעַ בְּלַמּוּדֵי פְּחוּת מְמָה, אוֹ שְׂמָא הִיִּיתִי קְרוֹב לְעַרִיסָה יוֹתֵר מְמָה?

אֶךְ אָמַר לָךְ כָּל־ל וְאוֹתוֹ זָכַר וְנִצַּר בְּלִבְּךָ: יְהוּדֵי בְּאִזּוֹ דְּרָגָה שְׁלֵמָה יְהִיָּה, לֹא יִתְכַּן שְׁלֵמָה יִשְׁמַע קוֹל שֶׁל יְהוּדֵי בּוֹכָה יְהִיָּה קִטּוֹן כְּכֵל יְהִיָּה, וְלֹא יִתְכַּן שְׁלֵמָה יִפְסִיק מַעֲסוּקוֹ וְיִהִי הַעֲסוּק גְּדוֹל כְּכֵל שְׁהִיָּה, וַיִּרַד כְּכֵל שְׂיַדְרֵשׁ לְרַדַּת כְּדִי לְהַשְׁקִיט אֶת בְּכִי שֶׁל אוֹתוֹ יְהוּדֵי.

מִצְוָה יְקָרָה כְּזוֹ אֲמָסֵר לְמִשְׁרַת גּוֹי

וַיִּרְץ לְקַרְאֵתָם (יח ב)

רַבִּי לׁוֹי יִצְחָק מִבְּרַדִּיטְשׁוֹב זי"ע הִיָּה זֶהִיר מְאֹד בְּמִצְוֹת הַכִּנְסַת אוֹרְחִים, כְּשֶׁהִיָּה סְמוּךְ עַל שְׁלַחַן חוֹתְנוֹ הַגְּבִיר, הוּא עֲצָמוֹ הִיָּה סוֹחֵב אֲלֻמוֹת שֶׁל תְּבִין וְהִיָּה מִצִּיעַ מִשְׁכָּבָם שֶׁל הָאוֹרְחִים.

שְׁאֵלוּ חוֹתְנוֹ, מִדּוּעַ אֵין אֶתְּהָ שׁוֹכֵר מִשְׁרַת כְּדִי שְׁיִבֵּא הוּא וְיִסְחַב אֶת חֲבִילוֹת הַתְּבִין? עֲנָה לוֹ רַבִּי לׁוֹי יִצְחָק "מִצְוָה יְקָרָה כְּזוֹ אֲמָסֵר לְמִשְׁרַת גּוֹי, וְאֶף

הפטיר הרב הקדוש מבעלזא: כפי שאני מבין אין להרב מסיגעט זמן והוא ממחר. ואז הושיט יד לאורחו ולוהו עד לפתח הבית.

(בקדושתו של אהרן)

טעם לאמירת 'צאתכם לשלום'

והוא עמד עליהם תחת העץ ויאכלו (יח ח). נראה כמו שאכלו, מכאן שלא ישנה אדם מן המנהג (רש"י) הרב הקדוש מרוז'ין זי"ע היה מחתנו של הרב הקדוש רבי חיים מקאסוב זי"ע.

כאשר התועדו לראשונה שני הצדיקים ישבו המה לסעדה, הבחין הרבי מקאסוב שמחתנו הרבי מרוז'ין כמעט ואינו נוגע באכל, טועם מעט ומרחיק ממנו את המאכל. שאלו הרבי מקאסוב: מדוע אין המחתן טועם מהסעדה?

השיב לו הרבי מרוז'ין: תנאי התניתי עם הגוף בעת שהצרכתי לשכן בקרבו, שלא ארד לעולם אלא אם כן לא יהנה הוא מהעולם כי אם כדי חיותו, ואכן נאמן הוא ושומר לי את הבטחתו.

כששמע זאת הרבי מקוסוב חדל אף הוא לאכל. ראה זאת הרבי מרוז'ין ושאל: האם אף אתם התניתם כתנאי זה עם גופכם?

ענה הרבי מקאסוב: לא התניתי כזאת, אלא הענין הוא שבכל ליל שבת מלויים אותנו שני מלאכים ואנו מוזמרים להם 'שלום עליכם', ולא עובר זמן קצר ואנו אומרים להם 'צאתכם לשלום', עוד לפני תחילת הסעדה, ומדוע אכפת לנו? למה לא נזכה שישארו אתנו לסעדה? אלא טעם מלאכים שאינם אוכלים, לא נעים להסב יחד לאכל בסעדה.

מפעם לפעם לקבל על עצמו תענית משבת לשבת. פעם ביום ששי כאשר כבר כמעט השלים את תעניתו, בא אליו אורח ומסר לו פריסת שלום מהרב הקדוש רבי אלעזר בן הרב הקדוש מליעז'נסק זי"ע.

הזדרז הרבי לכבד את האורח במיני מזונות ומשקה, אולם האורח לא נגע בכבוד, והסביר שמקבל הוא מרבותיו שאין לאכל בבית אחר עד שהמארח יאכל תחלה. לא חשב הרבי פעמים ברוך על העוהה ועל המשקה על אף שבכך שבר את תעניתו. מאחר יותר אמר: 'אכן תענית משבת לשבת דבר גדול הנו, אולם נתינת תחושה טובה לאורח הנו דבר גדול יותר'.

אם בא אורח שאין לו שהות, אל תעכב אותו

וסעדו לבכם אחר תעברו (יח ה)

פעם בקר הרב הקדוש העצי חיים מסיגט זי"ע אצל חתנו שהתגורר בעירה הסמוכה לעירה בה שהה הרב הקדוש רבי ישכר דב מבעלזא זי"ע.

הפציר בו חתנו מאד ללכת ולערך בקור אצל הרבי מבעלזא. השעה הייתה דחוקה לו מאד ועל כן רק בקשי הסכים להפצרות חתנו והסכים להכנס ולבקר. כשהגיעו, קבלו הרבי מבעלזא בשמחה רבה וכבדו מאד.

לאחר שטעם האורח אמר הרבי מבעלזא: נאמר באברהם שאמר לאורחיו 'וסעדו לבכם אחר תעברו'. ופלא הוא, וכי כך הוא שורת הנימוס שיגיד אדם לאורחו כי עליו ללכת לאחר שייסעד את לבו. ועוד, מה אכפת היה לו לאברהם אם ישארו אורחיו עוד מעט.

אין זאת אלא שבקשה התורה ללמדנו, שאם בא אורח שאין לו שהות, אל תעכב אותו, כבדהו במאכל ובמשקה ואמר לו שאם הוא רוצה, הוא יכול ללכת...

שו"ת קתר

הפותרים נכונה יכנסו להגרלה אי"ה על סידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר". את הפתרונות יש לשלוח אלינו עד ליום שני למספר פקס: 077-470-26-81 או למייל: magdenot@gmail.com נא לכתוב שם, כתובת מדויקת וטלפון. בראש הדף לציין "עבור חידון לנוער".

חידון אֵלֶּיָנוּ - נושא פרסים מי הם שני האנשים שעורכים משתה בפרשתנו?

פתרון החידה וכן שם הזוכה, יפורסמו אי"ה בגליונות הבאים

פתרון החידה - פרשת שופטים:

שם הזוכה בסידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר": פרשת שופטים: ה' ש. דויטש מאלעד.

ש. איזה איסור בפרשה זו עוסק בסוסים? ת. איסור למלך להרבות לעצמו סוסים (דברים יז, טז).

